

κυνηγόν όταν θά επανήρχετο νά τή φέρη έντός άγγελίου καθαρού και άμολύντου μίαν μερίδα του Δεσποτικού σώματος και νά μη εΐπη τίποτε εις μηδένα περι αυτής.

Κατά τήν πρόφρησιν τής 'Αγίας ό κυνηγός επανήλθεν εις Πάρον, και κατ' άρχάς μόν δέν ειδεν αυτήν, πιθανώς διότι εκρύπτετο από των όφθαλμών των πολλών· άφου όμως οί κυνηγοί απεμακρύνθησαν, ή Θεοκτίστη επαρουσιάσθη ένδεδυμένη τό επανωφόριον του κυνηγού. Ούτος ιδών τήν έρημίτιδα ήθέλησε νά τήν προσκυνήση, άλλ' αυτή εφώναξε λέγουσα: μη κάμης πρός με μετάνοιαν, μη με καύσης τήν άθλίαν βαστάζων τά θεία μυστήρια. Έλαβε δε κλαίουσα εκ χαρής τά άγια μυστήρια, άτινα τή εΐχον κομισθη έντός πυξομήλου, και άφου εκοινώνησεν εΐπε: Νύν απολύεις τήν δούλην σου Δέσποτα, ότι ειδον οί όφθαλμοί μου τό σωτήριον Σου. Τώρα όπου έλαβον τήν άφρυσιν των άμαρτημάτων μου νά υπάγω όπου προστάζει τό κράτος Σου.

Ταύτα ειπούσα ύψωσε τάς χείρας ώραν πολλήν, προσσηχήθη νοερώς και ευχηθεΐσα απεχειρέτισε τόν κυνηγόν.

Ότε μετά τινας ήμέρας ό κυνηγός εκυνήγησεν επιτυχώς και απερχόμενος ήθέλησε νά τήν ιδη και λάβη τήν ευλογίαν της ως βοηθόν και συνοδοιπόρον, ευρεν αυτήν νεκράν τυλιγμένην με τό ένδυμα, όπερ τή είχε δώσει και κειμένην ευσημαίνως επί του τόπου, όπου τήν ευρε τό πρώτον.

Και σήμερα, ή συναντώσα τόν τάρον εκείνης και τόν έν τή άφραειχ βίον αυτής αναπολούσα, σκέπτεται άν δέν ήτο σοφώτερα ή Θεοκτίστη, ή θελήσασα μόν νά κατακονηθῆ, νά άγνοῆται δέ παρά πάντων, σοφώτερα λέγω εκείνης, ήτις διακαίεται υπό τίνος—άγνοῶ—άέλπιδος έλπίδος του νά χρησιμεύση εις εξυπηρέτησιν των όμοφύλων και των όμοίων της, υποπίπτουσα ίσως—και χωρίς νά τό έννοῆ—εις τήν παγίδα του κενου αίσθήματος τής ματαιίας... φιλοδοξίας.

Μετά τήν βραχείαν ταύτην διατριβήν έν τῷ ναῶ τής Θεοτόκου υπό τήν επήρειαν τόσων θείων μυστηρίων και ύψίστων ανθρωπίνων ιδεών, ως έμπνέει, εξέρχεται ό επισκέπτης με καρδίαν ελαφράν, άμέριμον και απηλλαγμένην κακίας.

Μεταβαίνωμεν λοιπόν εις τήν Πάρον, ήτις περιλαλεί εν εκυτῆ ίερών αληθώς θαυματουργών, όπου τόσαι άναμνήσεις του προγονικού κλέους και τής θρησκείας ήμων—νεαρῶς έτι—εγειρόνται· εκει και τελείται τό μόνον αληθινόν θαύμα, ή άνύψωσις του πνεύματος και τής ψυχῆς, και ή εξέγερσις του πατριωτισμού.

ΣΕΒΑΣΤΗ Ν. ΚΑΛΑΙΣΠΕΡΗ

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Κάτι τά στήθια μου βαρβαίνει
Και τυραννοῦμαι από καιρό,
Μ' αληθινά τί μου συμβαίνει
Κ' ένῶ νά νοιώσω δέν μπορῶ...

Μά γθές μιὰ μάγισσα 'στή στήθα
Με τόνο μούλεγε βαθύ:
'Αγάπης μιὰ μαυρομάτα
Κ' εκείνη σ' έχει απαρηθῆ...

Γ. Θ. Σαΐακτοῦς